

איתן, תל"אביבי צעיר מוכיח אותי ש' לא אצור מעצמי דמות של שחקנית' קולנועית טובעת בים של מכתבים אישיים. הוא אומר כי חיבתו אני, למרות 'פורסר' זמני, להתכתב עם אלה המבקשים לעשות זאת, ולא לעשות טרגדיות. הוא מאיים עלי שיוסיף וכתוב אלי, אם ה' דבר גורם לך עונג כזה, איתן, בבקשה, אולם אל תצפה לחשובה ממני. אני שמה לראות שקבלת כמעט ברוח טובה את כשלונך בבחינת בבנות'.

מעריצה טיים ובנות
צבר בן 18, תלמיד הכנה השמינית, האומר על עצמו שהוא סתם בחור טוב (855/181) ללא נטווי נאוטיות, בעל חיבה מיוחדת ל' טיים ובנות. רואה לעצמו מטרה להתכתב עם נערה, שהוא משאיר בידה את היומה לעניין אותו.

גיל מחובר : 35
כולם אומרים להן שהן נחמדות מאוד (855/182) אולם הן לא שמות לב לכך. הן שתי חברות טובות, כבר זמן רב המעריצות ניגונות לקבל מכתבים משני החברים הכרים טובים גם כן, שהיו: יפי תואר, בעלי הושי' הזמיר, כשהן עצמי ונוף - לא יותר מ' 20-23. הן כובדות בכחון המשתף, ב' 35 שנה תימן המחוברות, ובעליונות, אותה הן אוהות בות להפנין כנשפים.

בידוד בשנים
נערה נעימה כבת 17-18 האוהבת בדידות בשנים, המעוניינת לחלק את דעותיה ורשמה. תוכל לעשות זאת עם צעיר בן 18 (855/183) פשוט וחסרת-סכסוכים, חובב אומנות.

החפוש אחרי החברה
תלמידה בתיכסר תיכון (855/184) נבוהה ונחבת מוסיקה וספרים, עליזה, אויבת מושי' בעת של בידודת ועמום, מקוה לעניין ב' מכתבים כתובים בניל 17-18 לומר שיאחד ב' טובי: השכלה, אופי חזק, היצוניות נאה, ונוכח. היא מחפשת אחרי החברה המתאימה. לעלות שנואשה מן החברות הקיימות.

בעיות להתכתבות
את כשרונותיה הבהירה שלו מוכן נבר בן 30 (855/185) להוכיח לכל נערה בניל 20-30 עדינות-נפש, היודעת היטב עברית. הוא מוכן להחליף דעות על כל הבעיות של החיים כי ארץ. הוא מבטיח כי כל הפונה תקבל תשובה מניחה את הדעת.

מוסיקה קלה וחיים
פתח תקוה היא מקום מנוחה של שני צעירי רים (855/186) הטובים שהם נחמדים ואינטימיים. את זאת הם מוכנים להוכיח (תחילה ככתוב) לשתי נערות בניל 17-18. 16.5 מסביר בות תל"אביב או רמת-גן, שעליהן להיות: (א) נחמדות, (ב) יודעות לעלו בחברה, (ג) להחזיק על נשאים כבעיות חיים ומוסיקה.

התחבר בלי שגיאות
חברה לעם בניל 19-20 מחפש צעיר בן 25 (855/187) את העט צריכה להפעיל יד הכור תבת ככתב-יד נאה ללא שגיאות, והשייכת לנוף נאה.

לא יותר מ' 160 מטר
נפש עדינה השוכנת בנוף נער בן 19 (855/188) חובבת עוננות, טיולים, וספרים, מקובלת מכתבים ופוליטיקה. הוא מוכן להחליף דעות על כל אלה, עם נערה בניל 16-17 בעלת רגל והוביה. נוכחה אינו צריך לעלות על 160 מטר.

ברוך חנניה: הפסדת בהתערבות. סיגליות בפרוטותיים
יעקב הנייני: אתה אומר ש'רבתי, בלל שמת' וכתב אתה מנתקת אליה. השאר את אחי את נאוות הכרית בבית, צא ל' הנות-הפרחים המבוקש בקנה ירוסלניות קטן ונש לבית הברדך. לפני שהיא תספיק להשיב את הדלת באופן, הישש לה את חור הנוכח חיוך מנצנץ. הברך יפעל כמפתח ספמים.

הרצה בראגות
זויה הרמיניני: ישנם כמה נערים והוביים לספר הליצות לא-כריזמטיות ב' חברת נערה, כדי לבחון את נוכחותה. נערה עובדת את המבחן אם אין היא מעודדת אותה להקשיב יותר על זאת אלא משחקת את המקור העלילתי. עדיף לומר לא פשוט שוד' בדיחה לא מצאה הן בעיניה, ולהמשיך ב' שיהיה מבלי לעשות מן הרבר טרגדיה.

החפא ועונשו
לאה ק: את אומרת על הדרך שהוא חבוך ועליו, ובלב זאת מתמרמרת על שאין הוא עוזר לך להכנס למעידך, גם לא כותב את הדלת לפניך. הנחמה כזו לא מסולת' ה' עונש הטוב ביותר: לכבש את מעיילך בעצמך.

נשיקה צבועה
ש' ר: ב' בחורה נהוג להשתמש בשפתן מצבע כהה יותר, כי או הפנים לעיני הוד' ניגוד הוא יפה. בקיץ משתמים בצבע כהה ועליו יותר. ישנם שפתונים המענימים בפני נשיקה; אולם קשה להוריד את הצבע כשי' רצונך בכך.

האפלה שאפפה את כביש תל"אביב—ירושלים. כאשר קרבה המכונית לכפר צלפון, לרגלי היריחוהדה, הבחין אורי חפץ, הנהג הממוש' קף וגבה'הקומה, בקבוצת אנשים לובשי בגדים ערביים שחכמה את הכביש. האנשים צעקו משהו בלתי ברור; אולם אורי לא שמע דבר: הוא לחץ על דוושת-הבנוי, דהר משם והלאה, חיכה לשריקות הכדורים הדולקים אחריו.

לאחר שעברה המכונית חמישה קילומטר' רים התעוררו בלב אורי רגשי-חרטה על פחור ובריחה. הוא עצר על הבלמים, שלף את אקדוחו, הנסיס כדור לבית-הבלעיה, אחר הפנה את המכונית לאחור.

טרמפ לבית-ההורים. הוא מצא את קבוצת האנשים באותו מקום; אלא שהפעם חסמו את הכביש לגמרי. הוא עצר את המכו' נית, השאיר את האור דולק, יצא החוצה ו' הפתע לראות כי ה'ערבים' לא היו אלא עולים מכוורדיסטאן.

"אנחנו לא שורדים", אמר אחד מהם, "יש לנו כאן אשה העונדת ללדת בכל רגע. אין לנו טלפון. אני מחכים כאן לטרמפ משעה 11 בלילה."

אורי לא היסס: הוא לקח את היולדת במכוניתו, נסע במהירות שלמעלה מן ה' מותר, הספיק הביאה לבית-החולים בעוד מועד.

התוצאה: השבוע קיבל אורי חפץ הזמנה לבית לבא לכפר צלפון, להשתתף בטקס ברית מילה של אזרח ישראלי צעיר, שהסתגן למדינה בדרך חזקית לגמרי.

פרסומת

האריה לא שאה
התנועה ברחוב אלבני, תל"אביב נעצרה כליל. העוברים ושבים הצטופפו על המדר' כות. המוני ילדים הרעו בשמחה לקראת ה' אריה הגדול והשואג שנע במכונית סטנדר, כ' שהוא מלווה על-ידי תומרות מכבי-אש.

לא, מחזה זה לא אירע במציאות. הוא חף בדמינו העשיר של אוראוד קסטרו. מנהל הסניף הישראלי של חברת הסרטים ההול' בודית מ.ג.מ., נתן לו רעיון מזהיר: מדוע לא לשאול אריה מגון-החיות התל"אביבי, ל' כור את תומורת מכבי-האש, להעבירים ב' תהלוכה מפוארת ברחובות העיר, לכבוד פסטיבאל הסרטים הנערך לרגל מלאת 30 שנה לקיימה של חברת מ.ג.מ.

אולם הגשמתו של רעיון מזהיר זה היתה קשה יותר מקריעת ים-סוף, א' הסרטי סרט תלת-ממדי. הן מכבי האש והן מנהלי גן-החיות, הירבו לקרוא על הכנסותיה האסטרו' נומית של חברת הסרטים הגדולה, דרשו סכומי-כסף הגונים למדי תמורת האריה ו' התומורת.

השבוע הגיעה הפרשה לסיומה: האריה לא יצא לטיול ברח בות תל"אביב, במקום הופיע אריה מוסרי, שאג שלוש שאגות קצרות לפני כל סרט שהוצג בקולנוע א פיר' וקולנוע אסתר, תל"אביב, במסגרת הפסטי' באל של מ.ג.מ.

מיעוטים

התמונה שלא הוחלפה

קשה לנחש את גילו האמיתי של שיין סולימאן אלהייל (68), כאשר רואים את דמותו האצילית העטופה בעאביה שחורה וכפיה אדומה, רכובה על סוס לבן, גיה, כשחרב-דמשק היקרה שלו תלויה מצדו האחד ואקדה ורובה' צייד (מתנת הרמטכיל' לשעבר, יגאל ידין), תלויים מאחורי גבו.

שיין סולימאן נע בדרכים אל רק על גבי סוס. כל היהודים והערבים היושבים דרומית ללוך מכירים את מכונית הביואיק השחורה שלו, בעלת הצופר הצלול.

לאחרונה התנימר סולימאן על הממשלה: הוא נתבקש לסלק את המחנה שלו מקרבת הכביש, להעביר אותו הרחק אל בין הגבעות. הסיבה: השלטונות החליטו שמראה הגאליים והאוהלים השחורים והמאובקים, צורם את עיני הנוסעים בדרך לכפר-שבע.

צאצאי הערבים. הקיבוצים שובל, ספיה, דביר, עמדי לצד שכנם הבדואי, ורק תודות להתערבותם של הועברו האוהלים השחורים אל בין הגבעות. הקיבוצים עשו חישוב פשוט: הם קבעו שמוטב להם להגיד לסולימאן להפריע לחיירים ליהנות מן הנוף.

מאשר לתת לו ולאנשיו לעבור לשטחים חדשים, אשר עלולים לעניין את הקיבוצים עצמם. אבל יותר מן ההצעה לעבור לשטח חדש הרגיזה את סולימאן החרמת כלי-הנשק האר' טומטיים שלו. היה זה עלבון כבד. בני השבט שלו, תיאהה, י' הכריזו תמיד בגאווה שהם ישבו עוד בימי משה רבנו, טענו שהם צאצאי הערבים הקדומים.

בתקופת מלחמת העצמאות, הוכיחו בני השבט את נאמנותם לשוב העברי, שמרו על צינור-המים לנגב, עזרו לשמור על קשר עם נקודות מבודדות, ו'עכשו הם החרמו את הנשק האוטומאטי שלי", אמר סולימאן במרידות, "היה זה הנשק בו השתמשתי נגד המסתננים." כבודו העצמי נפגע קשות.

המכונית לא הועידה. אפילו מכונית קרייזלר חדשה, גדולה מן הקודמת, בעלת צופר מוסיקאלי עד מאוד, לא הצליחה להפיג את מצב-רוחו הקודר של השיין. כאשר נשאל סולימאן, בעלן של 39 נשים מדוע החליף את מכוניתו, השיב: "אני יכול להחליף בה נערות רבות!" אחר חייך והחליף את זקנו המכסיף המקיף את פניו המלאים כמסגרת.

בחדר-האורחים של החווילה שלו הבנוייה אכן אפורה, היו תלויות שלוש תרונות

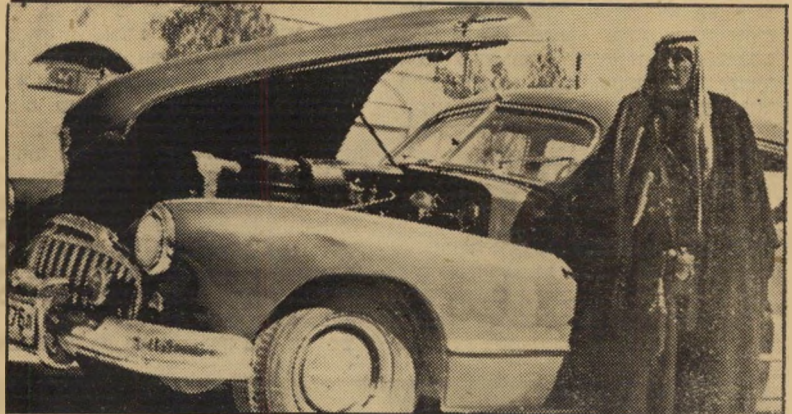
צאת-כסף בטענות-שוא. ביום הראשון שעבר הופיעה אולגה לפני שופט-השלום בתל"אביב, חתמה על ערבות להתנהגות טובה במשך שנה, התחייבה שלא לעסוק במקצועה, חזרה אל חזרה הצר, שם חיכה לה בנה יעקב בן ה' 15. יעקב חולה במחלת בלוטות ממארת וגראה כבן 10. אולגה איחרה בלגיש לו את האוכל והוא מירר בכבי.

"עשיתי זאת לזענו", אמרה אולגה. "אילולא ה, א, הייתי שמה קץ לחיי זה מכבר. מה אעשה עתה? אשתוף רצפות? אפשוט יד? אצור גברים ברחובות?"

בין שאר תכונותיה של אולגה: לעלות לירושלים, להתקשר עם אחד המיסיונרים, להתנצר ולעזוב את הארץ.

דרכי חיים

הגבר האמתי
לולו היתה בדיוק כשמה (הערבי) פנינה: יוצאת לוב שחוכה ויפהיפה, לה חלק ה' אלוהים מכל טוב ואותה לטש לפנינה מוש' למת. כשהגיעה לולו לארץ, למעברת-תלפיות הירושלמית, נתגלה כי לאחר הכל לא היתה הפנינה מלוטשת כללה, היתה גנומה למדי בצד אשר לא הצליחה לחשוף בעיר מולדתה,

שיין סולימאן ומכוניתו בכפר-שבע

בנגאוי. לולו, שלא העזה להסתכל בנגאוי בגבר כל שהוא, החלה מסתכלת בכל ה' גברים. אבל לולו היתה, כאמור, פנינה. היא לא התעניינה בסתם גברים. מעייניה היו נתונים למטרה הרבה יותר נעלה — לחיפוש אחר הגבר האמיתי. אם להודות על האמת, הרי הצליחה לולו בחיפושיה יתר-עלה'הייתה. אלא שהיא לא הבינה חוכמות. אך גילתה כי הגבר האמיתי אינו אלא גבר כמעט אמיתי, החליפה אותו בחפץ-לב בגבר אחר, שהיה נראה כאמיתי יותר מקודמו.

החיפוש הגדול. תושבי תלפיות עקבו בהנאה, ותשובות תלפיות בקנאה, אחר חיפושיה של הפנינה שלא פסחה על הרבה גברים, שהיו עלולים להיות אמיתיים. במשך הזמן החליטו אנשי המעברה לכנות את חיפושיה של לולו בשם יותר הלם, החלו יורדים לחייה. לולו היתה טרודה מדי בחי' פוש הגדול משתחפפה למשמצייה. היא הסי' תפקה בעושה של יוצאת תורכיה, רגינה בכר, שכנתה לפחון, שהגנה עליה בכל כוחה. רגינה לא החמיצה הזדמנות לשבח את לולו, הנאבקת לגילוי הגבר הביא הידועה בשדה-הרוחקים בלבד, הגונה ואצילה, מכדי להרחיב חיפושיה אל בין הנשואים, שלא היו מתנגדים כלל להרחבה זאת.

לפני חודשים היה נדמה כי לולו הגיעה סוף-סוף למטרה. עייפותה המתמדת, לילית חיפושיה חלפה, ויפיה המרענן חזר לחייר בין הפתונים. היא גילתה את הגבר האמיתי, אך ביכרה שלא להיבנות עליו בפריטים. אפילו רעותה הטובה רגינה, לא זכתה להכיר את הגבר האמיתי של לולו דרך חור-מנעול הפחון.

כשהציצה השבע רגינה בחור-מנעול פחוזה של לולו, גילתה מי הוא הגבר האמיתי של פנינת-בנגאוי. לנוכח גילויה לא הסי' תפקה בהצצה בחור-המנעול, חזרה לפחוזה, ממנו שבה מצוידת בכסין משה. רגינה התפרצה לפחון, דקרה שתי דקירות עמוקות בחליה של לולו, שעוד היו משולקות ב' מהתעלסותה האחרונה עם הגבר האמיתי, משה בכר.

הגבר האמיתי היה, מה שהוא ברוב המק' רים: נשוי. אלא שלרוע מזלה של לולו, היה הוא נשוי לחברתה הטובה של לולו, רגינה.

במסגרות מאובקות: הרצל, בן-גוריון ושיין סולימאן עצמו. כאשר ביקרו אצלו עתונאים ושאלו אותו מדוע לא החליף את תמונת בן-גוריון בתמונת שרת, הכריז השיין: "אעשה זאת רק כאשר הוא יחזיר לי את כלי-הנשק האוטומאטיים שלי."

דרכי אדם

על קפה וקלפים

אולגה פישר (42), אשה גוצה, צנומה, אדומת-שיער ופזולת מקצת, האמינה שה' גת-העתידות הנה מקצוע כבוד לא פחות מכל מקצוע אחר. היא אפילו התפארה בדיפ' לומה שקיבלה מבית-ספר למגיד'עיתידות ברומניה.

מעולם לא היו לה צרת. בני-אדם היו באים לחדרה הקטן-אפולו, השוכן בסימטה הפואית העלובה, המכונה בשם המפואר הרחוב ה' 176. היא היתה מקבלת מידם לירה. מגלה להם את עתידם בעזרת קלפים, או שרידי ספל-קפה (היא מבכרת את השי' יוש בקפה). לעתים לא היו נבואותיה מת' קיימת, אבל איש לא התלונן עליה. באחד-הימים באה לחזר האפולו אשה שלא היתה זקנה מדי, או מכוערת מדי ביקשה לדעת את עתידה. אולגה שלחה בה מבט בוחן, הבינה את המצב. כהרף עין: קרולה שפנר מאסה בחיי החופש, התלה לחפש לה בן זוג. אולגה פרשה את הקל' פים, הרחיבה קפה, שתקה שעה ארוכה, אחר אמרה לצעירה שהיא רואה דמות של נסיר וביקשה את שכתה.

קרולה לא יכלה לכבוש את שביעות רצונה, ואולגה החליטה לעשות מאמץ מיוחד, בבטיחה להביא לה את הנסיך תמורת תשלום נוסף של 30 ל"י. התשלום היה גבוה למדי; אולם קרולה הגיעה לכססנה שכדאי לה' להשקיע בבטיסות עתידה אפילו את פרו' טותיה האחרונות. היא שילמה את הסכום במלוואה, וביום הששי שלאחר מכן נשארה לשבת בבית, חיכתה להתגשמות חלומה.

הנסיך כושש לבוא. יום הששי בא וחלף, אך הנסיך לא הופיע. קרולה מיהרה לפנות למטרה, האשימה את אולגה בהר' 'תוהו' שפירושה התועים במדבר.

* מקור השם במלה הערבית'בדואית 'תוהו' שפירושה התועים במדבר.